

Akademia Wychowania Fizycznego i Sportu w Gdańsku

KARTA PRZEDMIOTU W CYKLU KSZTAŁCENIA 2014-2016

JEDNOSTKA ORGANIZACYJNA:	<i>Zakład Informatyki i Statystyki</i>				Kierunek:	<i>Fizjoterapia</i>	
POZIOM KSZTAŁCENIA RODZAJ STUDIÓW I PROFIL (I STOPIEŃ/II STOPIEŃ, OGÓLNO AKADEMICKI/PRAKTYCZNY):	<i>II stopień/ogólnoakademicki i praktyczny</i>				Kod przedmiotu:	<i>FIIISNMpn01</i>	
NAZWA PRZEDMIOTU:	<i>Informacja naukowa</i>						
TRYB STUDIÓW	Rok	Semestr	Rodzaj zajęć	Liczba godzin	Punkty ECTS	Typ przedmiotu	Język wykładowy
<i>stacjonarne</i>	<i>II</i>	<i>3</i>	<i>wykłady</i>	<i>15</i>	<i>1</i>	<i>obligatoryjny</i>	<i>polski</i>
			<i>ćwiczenia</i>	<i>15</i>	<i>1</i>		
NAUCZYCIEL ODPOWIEDZIALNY ZA PRZEDMIOT:	<i>prof. dr hab. Igor Ryguła</i>						
E-MAIL:	<i>human@awf.gda.pl</i>						
WYMAGANIA WSTĘPNE:	<i>Struktura logiczna zdania (Locke, Ajdukiweicz, Peirce, Pelc). Filozoficzne aspekty nauki (Arystoteles, Hume, Popper, Nagel, Kuhn). Historia nauki - w zakresie podstawowym.</i>						
CELE PRZEDMIOTU:	<i>Celem realizowanego przedmiotu jest przedstawienie słuchaczom: Podstaw metodologii prowadzenia badań w naukach o kulturze fizycznej. Uświadomienie funkcji przeprowadzonej kwerendy. Logicznych podstaw formułowania problemów badawczych. Adekwatnego doboru metod i narzędzi badawczych. Interpretacji logicznej i merytorycznej wyników przeprowadzanych analiz. Procedur formułowania twierdzeń naukowych. Wykorzystanie teorii naukowych.</i>						
Opis efektów kształcenia dla przedmiotu oraz ich powiązanie z efektami kształcenia dla kierunku:							
WIEDZA							
W1	<i>Posiada wiedzę z zakresu: Metody redukcyjne w naukach empirycznych, Metody hipotetyczno-dedukcyjne w badaniach empirycznych, Zawodność zasady indukcji w badaniach empirycznych, Prawda a prawdziwość twierdzeń naukowych, Intersubiektywne kryterium prawdy w badaniach empirycznych, Teoria jako funkcja przedmiotu badań naukowych i metody badań naukowych.</i>						K_W25
W2	<i>Posiada wiedzę z zakresu: Status prawa nauk empirycznych, Badania formalne a badania empiryczne, Zasada indukcji a zasada dedukcji, Kryterium prawdy w badaniach empirycznych, Prawda konieczna a prawda faktyczna, Teoria prawdy</i>						K_W28
UMIĘTNOŚCI							

U1	<i>Opanowanie procedur dokonywania i wszechstronnego wykorzystania kwerendy</i>	K_U13
U2	<i>Logiczne i syntaktyczne uzasadnianie potrzeb i celowość realizacji problemu badawczego</i>	K_U13
U3	<i>Formułowanie i rozwiązywanie ustrukturyzowanych problemów badawczych</i>	K_U15
KOMPETENCJE		
K1	<i>Student poprzez umiejętność poprawnego formułowania twierdzeń naukowych może pełnić funkcje decydenta w wielu obszarach nauk o kulturze fizycznej, nauk medycznych i nauk o zdrowiu</i>	K_K01
K2	<i>Kreatywnie przygotowuje się do swojej pracy, ma świadomość poziomu swojej wiedzy i umiejętności, rozumie potrzebę ciągłego doskazywania się zawodowego i rozwoju osobistego;</i>	K_K02
K3	<i>Przestrzega zasad etycznych w badaniach naukowych i w pracach autorskich</i>	K_K07
KRYTERIA I METODY OCENY OSIĄGNIĘTYCH EFEKTÓW KSZTAŁCENIA:		
<i>Studenci muszą samodzielnie zaprojektować i rozwiązać projekty badawcze o wzrastającym stopniu ustrukturyzowania.</i>		
<i>Wymagania na ocenę dostateczną (3): Osiągnięcie tej oceny wymaga uzyskania pozytywnych ocen (pisemnych sprawdzianów) wiedzy dotyczącej struktury procesu badawczego w naukach o kulturze fizycznej oraz poprawnego wykonania całościowego projektu badawczego.</i>		
METODY I FORMY REALIZACJI PRZEDMIOTU:		
<i>W zajęciach stosowane są kompilacje metod twórczych i odtwórczych. Zadaniem słuchaczy jest rozwiązywanie problemów dotyczących poszczególnych partii programu nauczania, korzystając z różnorodnych źródeł. Podstawowym kryterium oceny zadania jest rozwiązać dany problem w sposób najbardziej wszechstronny i efektywny. Pamiętać tu należy o zasadzie entropii informacyjnej oraz ekwifinalizmu (Salem 1987, Rygula 2004).</i>		
TREŚCI KSZTAŁCENIA:		

Wykłady:

Logiczna, ontologiczna i psychologiczna zasada sprzeczności. Kategorie: ontologiczne, syntaktyczne, semantyczne. Nazwa a predykat. Zdanie a sąd. Typologia zdań: zdanie jednostkowe, zdanie ogólne, zdanie złożone. Teoria zdania. Sens syntaktyczny – sens semantyczny – sens pragmatyczny. Logiczna struktura zdania. Gramatyczna struktura zdania. Semantyczna struktura zdania. Struktura logiczna zdania podmiotowo-orzecznikowego. Struktura logiczna zdania z kwantyfikatorem. Klasyczna definicja prawdy. Prawda logiczna. Semantyczna koncepcja prawdy. Teoria znaku. Klasyfikacja definicji. Myśl - język - rzeczywistość. Problematyzacja ogólnej metodologii nauk. Metodologia nauk apriorycznych. Metodologia nauk o kulturze fizycznej. Metoda semiotyczna, Metoda fenomenologiczna, Metoda aksjomatyczna i metoda redukcyjna według Bocheńskiego. Dedukcjonizm, falsyfikacjonizm, hipotetyzm Poppera.

Ćwiczenia: LISTA TEMATÓW PRAC DO OPRACOWANIA I ZALICZENIA

1. *Logiczna, ontologiczna i psychologiczna zasada sprzeczności. J. Łukasiewicz: O zasadzie sprzeczności u Arystotelesa. BWF. J. Łukasiewicz: Z zagadnień logiki i filozofii. PWN 1961, s. 115-126. 2. Nazwa a predykat. G. Frege: Pojęcie i przedmiot, w: tenże, Pisma semantyczne. BKF 1977. B. Russell: Mój rozwój filozoficzny. BKF 1971, rozdz. VI. W. V. O. Quine: Filozofia logiki. PWN 1977, s. 38, 42, 49-51. 3. Zdanie a sąd. Platon: Sofista. BKF, s. 84-96. G. Frege: Myśl - studium logiczne, w: tenże, Pisma semantyczne. BKF 1977. B. Russell: Mój rozwój filozoficzny. BKF 1971, rozdz. VI, XIII, XIV. W. V. O. Quine: Filozofia logiki. PWN 1977, rozdz. I.*

4. *Struktura logiczna zdania podmiotowo-orzecznikowego G. Frege: Pisma semantyczne. BKF 1977, art. Sens i znaczenie, s. 60-88. B. Russell: Mój rozwój filozoficzny. BKF 1971, rozdz. VI, s. 68-73. 5. Struktura logiczna zdania z kwantyfikatorem. B. Russell: Mój rozwój filozoficzny. BKF 1971, rozdz. VI. 6. Klasyczna definicja prawdy. rystoteles: Metafizyka. BKF. K. Kotarbiński: Wykłady z dziejów logiki. PWN 1985. K. Ajdukiewicz: Logika pragmatyczna. PWN 1965. Platon: Sofista. BKF, s. 84-96. B. Russell: Mój rozwój filozoficzny. BKF 1971, rozdz. XV. W. V. O. Quine: Filozofia logiki. PWN 1977, rozdz. 3 i 4. A. Tarski: Semantyczna koncepcja prawdy i podstawy semantyki. Pisma logiczno-filozoficzne. T. I, Prawda. BWF Warszawa 1995, s. 228-281. Teoria znaku. Ch. S. Peirce: Wybór pism semiotycznych. BMS Warszawa 1997. J. Pelc: Wstęp do semiotyki. WP Warszawa 1982, rozdz. 2: Znak. Bense: Świat przez pryzmat znaku. PIW Warszawa 1980. J. Kotarbińska: Z zagadnień teorii nauki i teorii języka. PWN Warszawa 1990, s. 152-202. J. Kmita: Wykłady z logiki i metodologii nauk. PWN 1975. A. Szołtysek: Język a przestrzeń kulturowa. Katowice 1985, s. 70-108. 8. Klasyfikacja definicji. J. Kotarbińska: Z zagadnień teorii nauki i teorii języka. PWN Warszawa 1990, s. 128-151. J. Kmita: Wykłady z logiki i metodologii nauk. PWN 1975. 9. Problematyzacja ogólnej metodologii nauk. J. M. Bocheński: Współczesne metody myślenia. Poznań 1992, rozdz. I. K. Ajdukiewicz: Logika pragmatyczna. PWN 1965, część III. T. Kotarbiński: Elementy teorii poznania, logiki formalnej i metodologii nauk. Ossolineum 1961, Część czwarta. J. Kmita: Wykłady z logiki i metodologii nauk. PWN 1975. S. Kamiński: Pojęcie nauki i klasyfikacja nauk. WN KUL 1981. R. Wójcicki: Wykłady z metodologii nauk. PWN 1982, rozdz. I. 10. Metodologia nauk o kulturze fizycznej. I. Ryguła: Proces badawczy w naukach o kulturze fizycznej. AWF Katowice 2004. K. Ajdukiewicz: Logika pragmatyczna. PWN 1965. J. Kmita: Wykłady z logiki i metodologii nauk. PWN 1975. K. R. Popper: Logika odkrycia naukowego. PWN 1977. E. Nagel: Struktura nauki. PWN Warszawa 1970, Rozdz. I, II. 11. Metoda semiotyczna według Bocheńskiego. J. M. Bocheński: Współczesne metody myślenia. Poznań 1992, rozdz. III. J. Pelc: Wstęp do semiotyki. WP Warszawa 1982, rozdz. 3: Metody semiotyczne. 12. Metoda aksjomatyczna według Bocheńskiego. J. M. Bocheński: Współczesne metody myślenia. Poznań 1992, rozdz. IV. J. Łukasiewicz: Z zagadnień logiki i filozofii. PWN 1961. 13. Metoda redukcyjna według Bocheńskiego J. M. Bocheński: Współczesne metody myślenia. Poznań 1992, rozdz. V. J. Łukasiewicz: Z zagadnień logiki i filozofii. PWN 1961. 14. Dedukcjonizm, falsyfikacjonizm, hipotetyzm Poppera K. R. Popper: Logika odkrycia naukowego. PWN 1977, część I, rozdz. I. 15. Programy badawcze Lakatosa. I. Lakatos: Pisma z filozofii nauk empirycznych. PWN 1978, s. 170-187.*

Forma zaliczenia:

Egzamin/zaliczenie

Egzamin - wykłady; zaliczenie z oceną – ćwiczenia Podstawę zaliczenia stanowią cząstkowe oceny znajomości poszczególnych partii materiału oraz umiejętność jego wykorzystania w samodzielnym opracowaniu projektu badawczego. Trzecim elementem są prace seminaryjne. Końcowa ocena jest średnią ważoną w/w trzech elementów.

Literatura:*Podstawowa:*

1. Ryguła I.: *Proces badawczy w naukach o sporcie*. AWF Katowice 2004.
2. Nowak S.: *Metodologia badań społecznych*. PWN 2007.
3. Popper K.: *Logika odkrycia naukowego*. PWN 2002.

Uzupełniająca:

Literatura do ćwiczeń 1-15

Bilans punktów ECTS (1 pkt ECTS - 25-30 godz. pracy studenta):

<i>AKTYWNOŚĆ STUDENTA</i>	<i>Obciążenie studenta</i>
Udział w wykładach	15 godz.
Samodzielne studiowanie tematyki wykładów	15 godz.
Udział w ćwiczeniach	15 godz.
Przygotowanie się do ćwiczeń	15 godz.
Konsultacje	2 godz.
	Całkowite obciążenie pracą studenta
	62 godz.
	Punkty ECTS za przedmiot
	2 ECTS

Opracował kartę przedmiotu: prof. dr hab. Igor Ryguła